

KID
I LA CIMERA
DELS ANIMALS

KID

I LA CIMERA DELS ANIMALS

GWENAËL DAVID
SIMON BAILLY

Traducció: Maria Cirera

ISBN: 978-84-18304-02-6

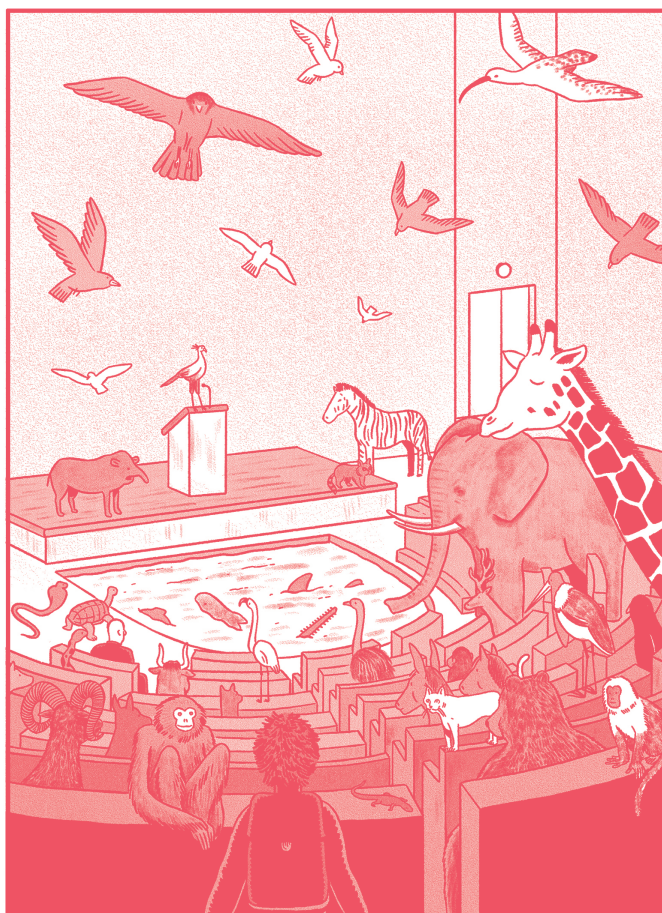
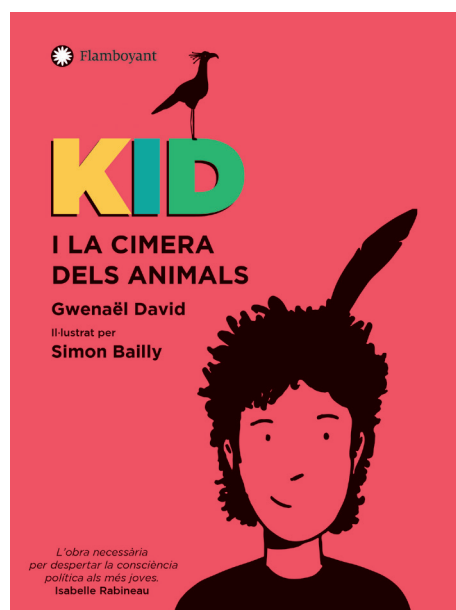
Format: 15 x 20 cm, rústica

Pàgines: 160

Edat orientativa: >9

Preu sense IVA: 17,21 € / Amb IVA: 17,90 €

Publicació: Febrer 2021

UNA NOVEL·LA PER PRENDRE CONSCIÈNCIA DE LA NECESSITAT DE TENIR CURA DEL PLANETA I DELS ANIMALS.

Ecologisme, respecte i protecció del medi ambient. Un relat original i trepidant que ens anima, de la mà d'aquesta heroïna d'onze anys, a passar a l'acció, canviar d'hàbits i salvar el planeta.

Una poderosa novel·la sobre ecologia i sobre la necessitat de respectar la vida salvatge, que té com a protagonista una estudiant de secundària que segueix els passos de **Greta Thunberg**.

París, any 2030. En un món en què les catàstrofes naturals són el pa de cada dia, s'organitza la primera Cimera dels animals. L'objectiu: reunir el màxim d'espècies que habiten la Terra i pactar una manera equitativa de gestionar els recursos. La Kid, una nena d'onze anys, és escollida entre milers d'alumnes per cobrir aquest esdeveniment històric. Quan una explosió sobtada deixa incomunicada la sala, les espècies es veuran forçades a trobar la manera de comunicar-se i cooperar les unes amb les altres, si volen sortir-se'n.

Una barreja genial entre *El llibre de la selva*, *La gran evasió* i una cimera del G20, amb l'ecologia com a eix central.

Gwenaël David va créixer a Madagascar i al Congo i és un *friqui* dels animals, sobretot de les bestioles: és entomòleg (darrere aquest peculiar nom s'amaguen els biòlegs que estudien els insectes) i naturalista. Forma part de diverses associacions d'odonatologia (que estudien les libèl·lules, no les dents) i hi col·labora escrivint articles, estudis i obres sobre els odonats del riu Roine i del Carib. Ha escrit diversos llibres per a infants, els protagonistes dels quals són sempre els animals. Però això no és tot: també ha format part d'un grup francès de música punk-rock i d'un col·lectiu de cinematografia.

Simon Bailly és grafista i il·lustrador i ha estudiat a l'Escola Superior d'Art de Lorena. Té un estil particular, entre gràfic i realista, i ha col·laborat amb diverses editorials (com les franceses hélum i Gallimard) i diferents mitjans de comunicació (com els diaris *Libération* i *The New York Times*). Treballa envoltat de plomes, no perquè també sigui un ornitòleg que es dedica a estudiar les aus, sinó perquè és una de les eines que més utilitza per il·lustrar.

KID I LA CIMERA DELS ANIMALS

Conec bé la Kid. Anàvem al mateix institut i el 2030 vam coincidir a la mateixa classe. Em sembla que fèiem sisè, però no he tingut mai tanta memòria com ella. Sempre hem estat bones amigues i, tot i que tenim vides molt diferents, hem aconseguit veure'ns sovint. Si l'hagués de definir, diria que la Kid té braços de mico, un nassiró de mallerenga, potes d'ocapi dins dels seus pantalons de la sort i fins i tot un pessic d'ADN de virus.

No fa pas gaire, durant l'enèsima tempesta magnètica, la llum se'n va anar mentre xarrupàvem te del Labrador en una tassa. L'avaria elèctrica va durar unes quantes hores. Va ser una estona meravellosa. L'obscuritat va il·luminar, en la Kid, el record d'aquell any 2030.

En aquell temps, la humanitat travessava un període estrany. Tothom sabia que alguna cosa s'acabava d'esfondrar, que als oceans, als boscos, als camps, a les ciutats, als núvols, a les pluges, a les pedres, als animals, als rius i a les plantes se'ls acabava l'alè. Algunes criatures se n'anaven, ens deixaven sols, unes altres anunciaven la partença imminent. Insectes, ocells, amfibis, mamífers, mol·luscs, peixos... seguien la decadència de les plantes, que seguien la dels territoris afectats, que ara eren només a les nostres mans, a les dels humans. Tothom sabia que corríem perill i que es cometia una terrible injustícia cap als altres éssers vius del planeta, gairebé tots n'érem conscients i estàvem preocupats, tristos o

desanimats, mentre els poderosos acabaven de destruir el que quedava, tranquil·lament, per treure'n profit. La Kid ho explicaria millor que jo, ella no parava mai de recordar-nos a tots que cada ésser viu es mereix el seu lloc, que és el dret fonamental dels ocupants de la Terra.

Va ser un període estrany, difícil, però sens dubte necessari per aconseguir canviar i que el món d'avui per fi fos possible. Hi va haver massa destrosses, hi vam perdre molt, però vam saber reaccionar i, finalment, vam veure les coses d'una altra manera. Encara hi ha feina per fer, però avui els éssers vius respiren molt millor i, de retop, nosaltres també.

Aquell vespre, l'avaria elèctrica va afectar tota la ciutat. No brillava ni una espurna, tan sols les tasses fosforescents decoraven amb una llueurèn el fum del te calent. Després de fer-ne un bon glop, la Kid va somriure d'orella a orella, com acostuma a fer, i va deixar anar que, aquells dies de juliol del 2030, havien estat els més extraordinaris de la seva vida.

Amb els ulls brillants en la foscor, em va oferir el relat precís dels quatre dies que va durar la primera Cimera de les Espècies, també coneguda com a Cimera dels animals, una trobada sorprenent en la qual va participar. El professor de ciències havia inscrit la classe a un concurs nacional de periodisme, i la Kid, en representació nostra, havia guanyat amb un article sobre el llenguatge dels animals. En aquella època presumia de saber l'idioma de les llebres, les guineus i tantes altres bestioles. Ho demostrava a força de crits, xiulets, d'esgargamejar-se i de proferir gemecs, cosa que de vegades ens deixava amoïnats pel seu estat mental, però gairebé sempre ens feia petar de riure. A tall de premi, havia guanyat la plaça, molt cobejada, de reportera de la primera Cimera de les Espècies. La tasca consistia a seguir aquell congrés d'un dia, redactar-ne un informe i fer-lo arribar a les classes i als instituts que ho sol·licitessin.

Tothom estava molt excitat, era la primera vegada que s'organitzava una cimera com aquella, una mena de gran reunió mundial amb representants de nombroses espècies d'animals. L'objectiu era demostrar que, malgrat tot, la humanitat es preocupava pels animals i estava disposada a escoltar allò que les altres criatures terrestres volguessin dir

o esperessin les unes de les altres. La idea no havia agradat a tothom, és clar, uns es morien de riure i uns altres, de ràbia. Imagineu-vos-ho... animals! Però aquella primera Cimera prou que va tenir lloc. El 2030. Al juliol. A París. I la Kid hi era.

Ella se'n recordava i, durant les tres hores que va durar la tempesta, m'ho va explicar. Evidentment, tots havíem llegit i aplaudit el seu informe, però era la primera vegada que la sentia parlar del que realment havia viscut, del que havia experimentat i de tot el que no havia pogut o volgut posar a l'informe.

Prepareu-vos una xocolata desfeta i fiqueu-vos al llit, perquè tot plegat em sembla tan esbojarrat que també tinc ganes de relatar-vos-ho. La Kid no s'ho prendrà malament.

La Kid està a la lluna, amb els ulls fixos al sostre, per on es belluga una aranya curiosa. Els seus onze anys ja són rics en aventures i experiències, però cap no arriba ni a la sola de la sabata de la que viurà demà. S'imagina asseguda al costat d'un panda, d'una girafa o d'una àguila. Es gira de costat i aparta el cobrellit amb un gest ample de l'espatlla. La marmota, el coiot i el calau s'han unit al somieig i, de cop, hi ha massa gent. El neguit substitueix l'excitació. Es torna a girar i es cargola sota el cobrellit. Per què va votar-la a ella, tota aquella gent que no la coneixien de res? Com és que professors i alumnes d'instituts de tot França van decidir que ella era la millor? Va ser perquè un bon dia va escriure un text sobre l'idioma dels animals, que s'ha convertit en periodista i en la persona més apta per cobrir aquella cimera? A més, hi havia una pila de candidats que s'haurien sentit orgullosos de poder-se fer els espavilats i els fatxendes fins a l'infinit, més que no pas ella. Com és que totes aquelles persones que l'havien escollit no s'havien adonat que no és bona en els dictats, que no li agrada la informàtica ni l'anglès, que ni tan sols és bonica? Si es va inscriure al concurs no va ser per guanyar-lo. El professor la va empènyer a fer-ho, a ella tant li feia. La Kid s'estremeix, després intenta relaxar-se amb una respiració profunda.

Els graons de l'escala cruixen a sota les passes del pare.

—Tanca els ulls, Kid, sé que no dorms. Demà has d'estar en forma.

—D'acord, papa. Ho intentaré. Bona nit.

Per primera vegada, espècies animals de tot el món es reuniran per valorar un repartiment del planeta. O, més aviat, per valorar la idea d'un repartiment, que ja és un gran pas endavant.

Demà hi serà.

Ha d'admetre que la idea de veure tots aquells animals i d'intentar millorar el seu destí li agrada. A més, les estones passades amb el comitè de suport han estat bé, però no hauria pensat mai que pogués guanyar. Si ho hagués sabut, no hauria acceptat representar l'escola. Inspira, expira, tot anirà bé. La Kid pensa que no és divertit estar contenta i no estar-ho alhora, que és una mica pesat d'experimentar.

S'incorpora amb els braços estirats i, amb els ulls, busca en la penombra les seves coses a damunt de l'escriptori: una llibreta d'espiral en forma d'estrella de mar, un bolígraf que també té una goma d'esborrar, xiclets de síndria i una cantimplora metàl·lica. A la cadira, els seus pantalons i la samarreta de la sort al respatller, just a damunt del parell de sabates. Es deixa caure una altra vegada al llit i es queda així durant una estona, tot mirant el sostre i l'ombra de les potes de l'aranya allargassades per la llum de la lluna.

Al' hora prevista, tan bon punt apareix l'automòbil negre a la cantonada del carrer, la Kid sospira i se sent alleujada de posar fi a l'espera, així com de desempallegar-se dels seus pares, que fan saltets nerviosos a la vorera. Segueix amb els ulls el vehicle que acaba d'aparcar davant seu. De dins, en surt un home vestit de negre. Dona la volta al cotxe per davant. Saluda fredament els dos adults i obre la porta de darrere convidant-la a entrar, amb un:

—Senyoreta Kid.

Una última mirada cap als ulls humits dels seus pares. Després, la porta es torna a tancar. L'automòbil arrenca, ara per anar-se'n no gaire ràpid. Els carrers de la capital desfilen, però, amb el cap recolzat al vidre, la Kid pensa en altres coses.

El conductor no diu ni piu i ja li va bé, així es pot concentrar en els batecs del cor i en el nombre de pulsacions per minut, que no para d'augmentar. Aviat la sorprèn un somriure irrefrenable que se li escampa a poc a poc pel rostre. No ha pensat en res divertit, fins i tot ha de confessar que té una mica de por, però somriu igualment, sense poder-ho evitar. No hi ha res a fer, el somriure és poderós i li surt de dins, se li escapa, i de cop tota ella irradia una alegria intensa: està a punt de veure els animals, de ser-hi entremig, serà increïble, serà un dels pocs humans presents a la reunió, potser fins i tot l'únic humà. Hi haurà camaleons de Madagascar, els seus preferits, que fan dues passes endavant i una endarrere, peixos globus que s'inflen quan tenen por, granotes de Costa Rica i potser regals per als participants: samarretes o clauers? Hi haurà una botiga de records, per dur regals a les seves amigues? Es fica la mà a la butxaca, comprova que el bitllet de vint euros encara hi sigui i el prem durant una estona per assegurar-se que no el perdrà.

—Senyoreta?

Tindrà temps d'apuntar tot el que vegi i senti? Ni tan sols acaba de saber com es desenvoluparà l'acte, només sap que els representants de les altres espècies prendran la paraula els uns rere els altres.

Què els podrà explicar, als seus amics, quan torni? Seran capaços d'entendre el que haurà viscut?

—Senyoreta, ja arribem.

La Kid reacciona, aparta el nas del vidre i esborra amb la màniga la petita taca de greix que hi ha deixat.

L'esperen uns quants metres més de furgonetes policials, de camions de transport d'animals, d'unitats mòbils de teles i ràdios, de motos de policia, de periodistes i càmeres, de guardaespalles vestits de negre amb auriculars. El cotxe s'atura. S'obre la porta i la Kid baixa, amb l'ajuda d'un homenot que està ocupat parlant a través d'un petit micròfon que li frega els llavis. Tots dos pugen les escales que van fins al vestíbul, acompanyats d'alguns flaixos. No és tan extravagant com pujar les escales del Festival de Canes: pocs humans, cap famós, poc públic i alguns fotògrafs que ni tan sols saben com es diu. Els animals han entrat per l'altra banda, per l'entrada dels artistes o per la porta de darrere. Da-

munt seu, s'arregleren les lletres gegants que anuncien «Cimera de les Espècies, París, 12 de juliol del 2030».

El nerviosisme evident del personal preocupa la Kid. Sap que no tot-hom ha vingut per a la Cimera, l'han informat dels detalls molt per sobre, però encara no hi havia reflexionat. L'ambient és tens. L'adult que l'acompanya sembla més aviat un guardaespalles que no pas un amfitrió. Accelera el pas i estira el braç de l'homenot. Quan arriba al capdamunt de les escales, sana i salva, l'atmosfera es relaxa i el goril·la enorme l'allibera per deixar-la amb les hostesses, que la reben amb un somriure d'aeroport.

Una l'acompanya fins a un pupitre on un home amb una armilla de color blau fluorescent li demana el carnet d'identitat. Mentre el busca per dins de la motxilla, l'home i la dona fan broma sobre l'olor «particular» d'aquella sala, no del tot com les altres, i també sobre altres coses que no entén. L'home fotografia el document amb el mòbil, l'hi torna i se li adreça altra vegada:

—Ferma, noia.

La Kid li llança una mirada interrogativa a la qual ell no respon amb cap paraula, sinó posant-se ferm ell, com en una mala pel·lícula de guerra, quan el comandant passa revista de les tropes. Ella li fa cas. El paio blau fluorescent li pessiga la samarreta i li clava una acreditació. Quan veu la seva samarreta de la sort foradada, al principi s'enrabia i afusella el responsable amb la mirada, després dona un cop d'ull al distintiu i hi llegeix: «Cimera de les Espècies, PARÍS 2030, KID, homo sapiens, HOMSAPO02».

L'hostessa li indica la direcció de la sala i especifica que un company l'hi conduirà.

Quan tot just comença a assaborir el nou somriure que li arriba irrefrenable i li tiba suaument els llavis, de cop es troba en l'immens passadís que davalla fins qui sap on. Li han dit que vagi tot recte. Continua tot recte.

Uns efluvis insòlits li omplen els narius, però no és capaç d'identificar-los. Potser és olor de menjar que prové d'alguna de les portes tancades que deixa enrere cada deu passes? No sent gaire bona olor, però no

és pitjor que la del bufet lliure de l'institut. Com més avança, més forta i complexa és l'olor, impossible evitar-la. La Kid ensuma un parell o tres de vegades amb insistència, amb el nas alçat per inspirar tot l'aire que li passa per damunt del cap. Li sembla identificar la ferum de la suor del gimnàs de l'insti, les xinxes dels gerds del jardí de l'avi, també la del gos Scott, xop després de la pluja. A mesura que l'olor s'intensifica, l'aire és cada vegada més difícil de travessar. També el perfum dels pets del Kevin, l'agitador i animador de la seva classe, després la flaire d'un ramat de vaques a punt de ser munyides. La Kid s'estremeix a cada perfum especiat i salvatge. Li sembla que podria arribar a vomitar. Li arriben sons estranys a les orelles: sons greus que fan vibrar les parets, pics aguts, planys melancòlics i refilets apressats.

Un últim revolt, en l'aire carregat, i la Kid per fi pot veure la porta enorme. Té els narius i les orelles saturats, però ja no hi para gaire atenció perquè el cor li batega fort dins del pit.

Una hostessa pàl·lida, a punt d'asfixiar-se i visiblement marejada, s'inclina lleugerament per llegir-li l'acreditació i li torna a demanar el cognom, com exigeix el procediment. Finalment, la porta s'obre i la Kid es queda petrificada davant l'espectacle que se li ofereix al davant.

GUIA DE LECTURA

ELABORADA PER MARTA CAVA

ABANS DE COMENÇAR LA LECTURA

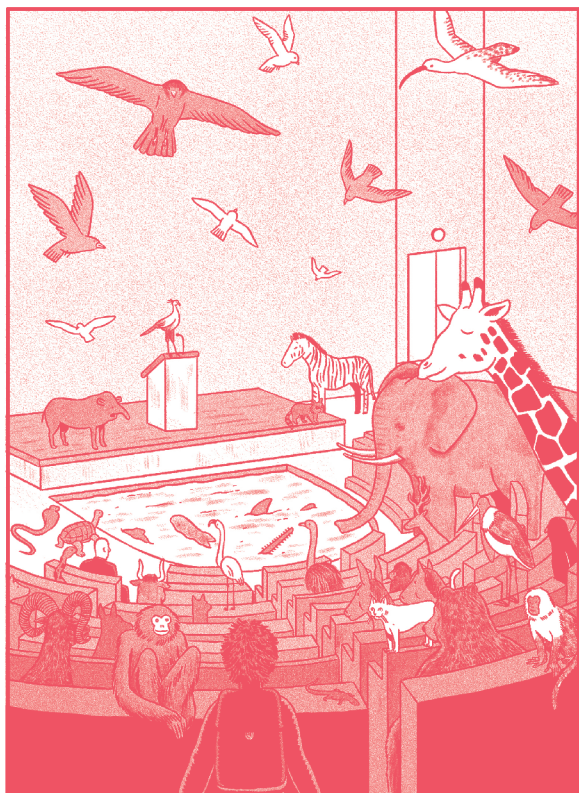
- Sense saber-ne res i només a partir de la coberta, especuleu sobre el llibre. De què creieu que tractarà? Qui és la Kid? Què és una cimera? Quins animals creieu que hi sortiran? On transcorre l'acció?
- Per començar a situar el llibre i la història, llegiu-ne la contracoberta conjuntament, fullegeu el llibre per veure quantes pàgines té, observeu-ne les il·lustracions, etc.

PREGUNTES PER TRENCAR EL GEL

- Us ha agradat el llibre?
- Era el que us esperàveu?
- Què és el que més us ha agradat i el que menys?
- Us han agradat les il·lustracions? Us han ajudat a entendre la història?
- Heu pogut entendre bé tot el que s'hi explica (les paraules, la trama, etc.)?

PREGUNTES CONCRETES SOBRE LA TRAMA I LA HISTÒRIA

PÀGINA 9:

«Cada ésser viu es mereix el seu lloc.» És possible que tots els éssers vius (humans, animals, plantes...) puguem viure cadascú al seu lloc, respectant-nos els uns als altres?

PÀGINA 10:

Creieu que escoltem i respectem prou els animals? Ho fem amb tot tipus d'animals o només amb els que tenim més a prop, com poden ser els animals domèstics?

PÀGINA 11:

Qui creieu que pot estar en contra de la cimera? Per què?

PÀGINA 14:

Quan a la Kid li ofereixen fer de periodista i cobrir la Cimera dels animals, està neguitosa i emocionada perquè sap que és un esdeveniment important. Si us oferissin ser periodistes, quina notícia us agradaria

poder donar? I quin esdeveniment històric del passat us hauria agradat explicar?

PÀGINA 15:

La Kid està contenta i no contenta a la vegada. Per què creieu que se sent així? No és contradictori? Us heu sentit mai així?

PÀGINA 32:

La protagonista es fa moltes preguntes curioses sobre els animals. Teniu alguna pregunta sobre els animals que mai us heu atrevit a fer?

PÀGINA 35:

Una de les reflexions de la Kid és sobre les accions que fa per salvar el planeta. Considera que ja fa tot el que està al seu abast i que no és ella qui decideix les coses. A qui creieu que es refereix? Penseu que la gent amb poder fa prou per salvar el planeta?

PÀGINA 36:

Un damà pren el boli i la llibreta a la Kid i li diu que ho ha fet perquè eren a terra. Per què ho fa? Creieu que és normal agafar coses que no són vostres? Si és un costum propi dels damans, queda justificat que ho hagi fet?

PÀGINA 37:

Els invertebrats de potes articulades destaquen que són el 80 % i, per tant, majoria. També serveixen com a aliment de tots i són pilars de la cadena alimentària. Això fa que siguin millors que ningú? O són tan importants com qualsevol altre ésser viu?

PÀGINA 41:

Els virus afirmen que són «la vida menuda» i els únics que defensen els humans i l'escalfament global. Per què creieu que és així? Els virus són bons o dolents?

Durant la seva intervenció, els virus provoquen i insulten la resta d'éssers vius. Per què és comporten així?

PÀGINA 48:

Després de l'explosió, els animals sembla que deixen d'anar a la seva i comencen a escoltar-se els uns als altres. Per què us sembla que ha calgut una explosió perquè això passés?

La Kid se sent una mica malament perquè pensa que hauria de plorar, però no pot. És una cosa dolenta o no passa res, a vegades, per no plorar «quan toca»?

PÀGINA 59:

Després de l'explosió, molts animals moren i, tot i que la Kid pensa que s'hauria de fer, no se celebra cap mena d'enterrament o cerimònia. Us ha sorprès que no siguin rituals propis dels animals? Creieu que és important fer aquest tipus de comiats?

PÀGINA 61:

Els animals aprofiten els cossos dels morts com a aliment. A la Kid li sobta perquè no és una pràctica habitual entre els humans, tot i ser-ho en el món animal. Creieu que s'han de respectar les pràctiques a les quals no estem acostumats o que ens són estranyes?

PÀGINA 63:

Quan comencen a organitzar els àpats, s'adonen que cada espècie menja coses diferents. És un moment de caos i el més pràctic seria establir un menú únic. Creieu que, en una situació així, s'ha d'apostar per fer-ho fàcil i que tothom mengi el mateix? O més aviat s'han de respectar els gustos i els hàbits alimentaris de tothom?

PÀGINA 79:

Després de l'explosió, quan comencen a organitzar-se per sobreviure, la Kid se sent estressada i, en canvi, la gran majoria

d'animals estan molt tranquils. Per què creieu que només ella se sent així?

PÀGINA 94:

Quan la Kid explica al ximpanzé que l'explosió l'ha provocat un humà, ella se n'avergonyeix. L'animal, però, no la culpa a ella ni a la resta de l'espècie humana. Creieu que fa bé?

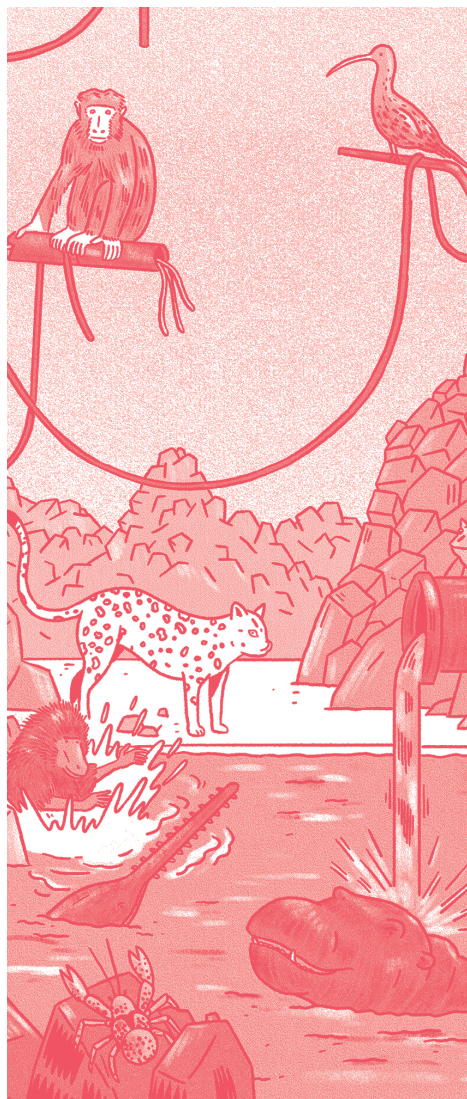
PÀGINES 105-106:

La Kid manifesta que està disgustada amb l'espècie a què pertany i pensa que tothom detesta els humans. Li fan veure, però, que entre els éssers de la mateixa espècie n'hi ha de més bons i de més dolents, i que s'ha d'acceptar i intentar fer pinya. Hi esteu d'acord? Creieu que entre les diferents espècies animals passa això que els passa als humans, de «renegar de la seva espècie»?

UN COP **ACABAT EL LLIBRE**

- Com us imagineu que serà el 2030? On sereu vosaltres? Com serà el món? Haurà canviat a millor o a pitjor?
- Agafant els personatges de la història, imagineu on seran el 2040. Hauran seguit fent cimeres? S'hauran aconseguit millores gràcies a aquestes trobades? Els humans hauran millorat l'actitud envers els animals? I al revés?
- Som tan diferents dels animals, els humans?
- Quines accions podem fer per salvar el planeta? Com podem conscienciar la resta del món perquè s'hi sumi?
- Us imaginàveu que l'altre humà assistent a la cimera podia ser el dolent? Per què actua així? Creieu que realment ha estat ell, qui ha provocat l'explosió? Trobeu just que quedi lliure i amb un càstig molt petit?
- La cooperació entre els animals i la Kid és clau per poder sortir de l'edifici. Creieu que, si cadascú hagués anat per la seva banda, ho haurien aconseguit? Per què és important col·laborar els uns amb els altres, siguem com siguem, per aconseguir les coses?

ACTIVITATS PER **DINAMITZAR LA LECTURA**

Podeu preparar alguna activitat dinàmica per fer abans, durant o després de la lectura, o bé durant la sessió.

- **Fem la nostra cimera!**

Aquesta activitat és en grup. Cadascú representarà un animal concret o un grup d'animals. També hi ha d'haver algú que representi els éssers humans. La idea és celebrar una cimera similar a la que es planteja en el llibre. Cada representant exposarà els problemes, demandes, propostes de millora, etc., de la seva espècie.

Per acabar, es poden acordar una sèrie de propòsits comuns, redactar un manifest o un recull d'accions perquè tothom les dugui a terme.

- **Ampliem el glossari**

Al final del llibre, hi ha un glossari d'animals que apareixen a la història i que ens poden ser una mica desconeguts. Podeu ampliar la llista amb altres animals que apareixen al llibre o que conegueu. També podeu fer una investigació i aprofundir en grups concrets d'animals, per exemple els que habiten determinats països o continents.

Si voleu ajudar a canviar el món, us pot ser molt útil conèixer iniciatives o accions que han contribuït a millorar les coses. Si voleu fer sentir la vostra veu, us recomanem la lectura de la guia *Soc activista*, de Caroline Paul.

